

затворъ, нито каквото и да било държавни учреждения, каквото има въ съвременнитѣ градове. Въ замѣна на това мѣстнитѣ окръжни власти знаятъ само Пулмана, който всецѣло и нераздѣлно принадлежи на цѣлия построенъ отъ него градъ.

Когато азъ пръвъ пжтъ посѣтихъ това своеобразно градче, разказва Святловский, пжтувахъ по пулмановски електрически пжтъ и се установихъ въ гостилницата, единствена въ града, принадлежаща на Пулмана и наречена „Флоренция“ въ честъ на неговата дъщеря; после посѣтихъ училището, въ което се обучаватъ децата на работниците, заети въ Пулмановата фабрика. Учителитѣ се назначаватъ отъ Пулмана. Театрътъ въ града е пулмановски, църквата сжщо, водата е сжщо пулмановска и даже пожарната команда, като се започне отъ началника и се свърши съ последния коняръ, всички сж на служба у този всемогщъ и всемоуленъ Пулманъ.

Когато работата съ спалнитѣ вагони тръгнала успѣшно и Пулманъ замислилъ да разшири своята фабрика, тогава се явява и мисълта да построи собственъ градецъ. Скоро се удалъ случай на Пулмана да закупи недалечъ отъ Чикаго едно блатисто парче земя (около 13 кв. кл.) на съвсѣмъ евтина цена, бързо била започната работа за пресушването, цѣлата мѣстность се канализирала, прекарани били широки и прави улици, направили водопроводъ и поставили газови трѣби.

Глина била намѣрена покрай брѣга на езерото и цѣлия градъ билъ построенъ отъ собствени тухли; желѣзарската и дървена часть била изработена въ общата работилница, а стѣклата, готварскитѣ принадлежности и др. били доставени отъ Чикаго.